

Első fejezet

A talaj csúszott a súlyossá vált lábaim alatt az egész éjszakán át tartó esőzés miatt, de én mégis teljes erőmmel rohantam. Emlékeim homályosak voltak a megtett útról, mintha az agyam homokóra lenne és a percek ennek a szemcséi. Lehet, hogy a fáradtság tompított el, vagy csak szimplán nem akartam emlékezni. Milyen utcákon haladtam keresztül? Hány kanyart vettem be? Mind kihullott a memóriám rostáján.

A felkelő nap gyenge sugarai épp annyira világították meg a helyszínt, hogy a homályban lássak. Lelassítottam, hátrapillantottam. Akárhányszor azt hittem, hogy sikerült eltűnni előlük, az árnyak egyre közelebb értek. Szemem sarkában jelentek meg, foltokat takartak ki előttem, párszor meg is botlottam. A fejem lüktetett, légzésem darabossá vált, a torkomat pedig keserű nyál marta.

Sétára váltottam, lépésről lépésre próbáltam felmérni a környezetem, ami teljesen átváltozott. A kiegyengetett talaj és aszfalt helyét most a térdig érő gazzal borított sáros föld vette át, amibe folyton beleragadt a cipőm. Két sorban mediterrán stílusú, kétszintes házak sorakoztak, hatalmas üvegablakokkal barátságtalanul meredtek előre, mintha titkon figyelnének. Néhány épületen világító táblák lógtak. Neonfényeikkel halkán zümmögtek, de egy felirat se jelent meg rajtuk. Talán nem volt kinek reklámot vetíteni.

A csend fojtogatott, minden pisszenést úgy lehetett hallani, mintha hangfalakból szólt volna. Elhaladtam egy betört ablak mellett, miközben olyan érzésem volt, mintha valaki figyelne bentről. Próbáltam benézni, azonban a sötétségen kívül semmit nem láttam. A jeges szél belehasított a hátamba, mintha egy fagyasztóládát nyomtak volna neki. Jobbra valami megmoccan a bokorban, de mire odakaptam a tekintetem, már csak a szél susogott száradó ágai között. Valahol a távolban madár hangját lehetett hallani, néha belehasított a csendbe egy magányos villyogással – röviden, de rendszeresen. Lehet, hogy egy kukorica?

Félelmem egyre fokozódott, ahogy az árnyak újra megjelentek, torz koreográfiájukkal, kárörvendeően táncoltak körbe, miközben a fáradtság határán egyensúlyoztam. El kell... futni... Nem tudtam hogy hová. Arra sem emlékeztem, hogy mi elől, de el kell... *Futni!*

Az adrenalin lüktetett ereimben, és próbáltam tovább haladni a túlélés érdekében, de a fülem mellett elsüvítő lövés és a sár miatt egy puffanással a nedves talajra estem. A kiabálások zaja egyre csak erősödött körülöttem. Egy tucat ember jelent meg látóteremben és elkezdtek ráncigálni, mint egy rongybabát, míg meg nem éreztem a fejem koppanását valami kemény és hideg felületen. A kimerültség lassan elhatalmasodott szemhéjamon, aztán minden elsötétült.

A fájdalom olyan élesen nyilallt a fejembe, mintha egy elhasznált penge fúródott volna bele. Hunyorogtam, közben a halántékomat dörzsöltem, hátha attól elmúlik a pokoli hasogatás.

A matrac, amit hanyagul dobtak be a helyiség közepére, porosan és foltosan nyúlt el alattam. A pecsétek kuszán tekeregtek a textilen, akár az ócska emlékek: első szex utáni folt, némi cigarettahamuval megszórva. Megannyi történet, ezerféle sors ivódott kifeslett anyagába. A szélein a varrás bomladozott, csupán néhány szál tartotta össze.

A koszos betonpadlón egy barnás csík kígyózott. Tekintetem követte a nyomvonalát, egészen a kiinduló pontjáig, ami egy ülőke nélküli wc kagylóhoz vezetett. Az idő rágta kerámia széléről valami csöpögött. Ösztönösen elfintorodtam és a levegőbe szagoltam. Az állott mész és penész szagon kívül semmi mást nem éreztem. Nem akartam belegondolni, mi lehetett az. Talán csak rozsdá. Talán.

Megpróbáltam feltápaszkodni, de a lábaim reszkettek, így visszaestem a matrakra. Bokáim valami jeges szorítás ölelte körbe, mintha egy láthatatlan kéz markolta volna. A fémbilincsből kifutó lánc egyetlen ponton kapcsolódott a betonhoz – elég volt hozzá, hogy ne csak a testem, de az akaratom is le legyen láncolva. Mi a picása történt? Hol vagyok? Verejték csorgott le a nyakam vonalán, a mellkasom pedig elszorult, kiszorítva a levegőt. Remegő kezekkel kaptam a lánc után. Teljes erőből megrántottam, de a rozsdás fém csak halk csikordulással válaszolt. A talpazat egyetlen próbálkozásra sem engedte el. A mozdulataim feleslegesek voltak. A lánc nem szakadt, nem tört.

– Hahó? – kiáltottam el magam, de csak a falak verték vissza a bizonytalan hangszímem.

Minden nesz erőteljesebbé vált körülöttem, mintha valaki erősítőről működtetné. A penészes falakon monoton kaparászás szűrődött át, talán valaki megpróbált azon keresztül kijutni. Eleinte alig volt észrevehető, majd egyre hangosabban és idegtépőbben nehezedett rá az agyamra. Olyan lett, akár egy fadarab, amely felszántja a padlót. A reszelős hangot dörzsölés váltotta fel, majd visszatért a tompa kaparás.

A wc felől a víz egyre gyorsabban csöpögött. A hanghullámai halkan indultak újukra, majd széles sugárban csobbantak szét a padlón.

Felnyögtem. A lélegzetvételem hangos volt. Minden belélegzést sípoló hang követett. A kilégzés hosszú volt, szinte morgásszerű és valami dermesztőt hozott magával, mintha egy medve szorult volna a bordáim közé.

Mikor azt hittem, teljesen egyedül vagyok a helyiségben, a távolból léptek hangja sejlett fel. Az ütemes zaj metronóm hangját idézte fel bennem.

Kopp...

Kopp...

Kopp...

Minden koppanás egy szeg volt az örület koporsójában, mely lassan nyomott le a mélybe.

A vasajtó, ami szemben volt a fekhelyemmel, hirtelen nagy erővel kitárult, és egy természetes férfi lépett be. Mellkasa akkora volt, mint magának a sátánnak lett volna a szolgálja. Acélbetétes bakancsa várakozóan dobbantott. Értetlenül bámultam a sötét szemekbe, amikben barátságatlanság villant, mintha egy vadállat készülné elejteni egy prédáját. Két lépésből ért oda hozzám, és durván nekilökött a falnak. A fejem hangosan koppant és kissé elhomályosult tekintettel próbáltam rájönni, hogy hol vagyok és miért csak szakaszosan emlékszem az elmúlt időszakra. Meg hogy ki a faszom ez az alak. Egyszerre volt ismerős és mégis idegen. Talán láttam már ezt az arcot valahol, rémlik a kerek pofa, a kopasz fejbúb, a bozontos szemöldök, de nem tudom, hogy honnan.

A kezét ráfűzte a bokámra. Ösztönösen kezdtem el sikítani és összevissza rugdosni, de hülye gondolat volt azt hinni, hogy van esélyem egy olyan behemót ellen, mint ő. Lapátnyi tenyere égő, vörös foltot hagyott az arcomon, ahogy nekicsattant. Ismerős volt valahonnan ez az érzés. Mármint nem maga a pofon, hanem az egész jelenetsor, mintha nem most éltem volna meg először hasonlót. Ugyanitt, ugyanezzel az állattal.

A férfi eloldozta a lábamon lévő béklyót és felrángatott a földről. Kitéptem a karom a szorításából. Nem akartam engedelmeskedni neki, ezért újra felsikítottam, hátha valaki meghallja a segítségkérésem, de ő ismételten elkapott. Markát rászorította a csuklómra, nem engedett. Felhúzott a földről, és elrángigált az ajtóig. A talpam alig ért szilárdan a talajra, a kopott cipőm talpa csúszkált a betonon, ahogy próbáltam ellenkezni. Szinte feleslegesen. Szótlanul vitt ki egy folyosóra, az ugyanolyan elhagyatott volt, mint a terem, ahova bezártak. A falakról mindenhol pókháló csüngött, bűdös penésszel szegélyezve. *Ismerős, mégis idegen.* De legfőképpen ijesztő. A félelem savas íze kúszott a torkomba, és kövér verejtékcseppek kezdtek a hátamon versenyfutásba.

A törött ablaküvegen befújt a jeges szél, és a hely elhagyatott érzése csak nőtt. Rettegtem, hogy bármelyik óvatlan pillanatban elém ugrik egy szörny. De nem történt semmi, csak a csend honolt a rothadó falak között. Szédítő méretei között hangyának éreztem magam.

Az alak levonszolt a lépcsőn, és egy nagyobb terembe értünk. A helyiség szélein hatalmas, régi gépek sorakoztak. Mindenhol csövek és vezérlőpultok terültek el, állványaikkal rendszertelenül rendezve be a helyet. Ahogy meg tudtam ítélni, legtöbb használaton kívül volt, csupán pár gomb virított a zöld és a piros színeiben. A terem közepén egy szék állt magányosan. Jelenléte baljós feszültséggel töltötte meg a teret, mintha régóta várt volna valakire.

A férfi hanyagul ledobott az ülőhelyre, akárcsak egy rongyot. Hátracsavarta a karom és egy durva anyagú kötéllal megkötözött. A vállam is belesajdult. Végül rámarkolt a felsértett bokámra is, és hátra akarta húzni. Teljes erőből elkezdtem sikítani és kapálózni.

– Segítség! Segítség! Hagyjanak békén! Én nem... én semmit nem tudok! – kapkodtam a fejem értetlenül.

– Jaj kislány, tudhatnád, hogy ez nem használ!

Annyira meglepődtem a hang hallatán, hogy elhallgattam. Eleinte azt hittem, hogy a dörögő medve szólalt meg ilyen nyájas hangon, de ő továbbra is gépiesen matatott, koncentrált a munkájára. Halk morgó hang után újra elkapta a bokám, és már nem volt esélyem újra levegőbe lendíteni azt. A kötelet szorosan összehúzta körülötte és én attól tartottam, hogy leszorítja a fontosabb artériákat. Kétségbeesetten jártattam körbe a tekintetem a korábbi hangot keresve.

Nyúlánk férfi jelent meg előttem. Széles vállai, borostás arca tekintélyt sugárzott. Vállaim reflexszerűen görnyedtek össze határozott lépteitől. Térd alá érő fekete szövetkabátot viselt, barett sapkával. Orrán a zord idő ellenére napszemüveg ült. Kezéről elegáns mozdulattal hámozta le a kesztyűt, majd elém lépett.

– Nicsak, nicsak... Megjött a mi Amynk!

Lágy mozdulattal felemelte az állam. Pillantásától egyszerre fogott el az undor és a reszketés. Halk, ciccegő hangot hallatott, majd a nagydarabhoz fordult.

– Marco, kértelek, hogy ne ijeszd meg. Nézd rá, teljesen meg van rémülve, akárcsak egy kisegér.

– Bocsánat, uram!

A férfi haptákba vágta magát, majd kihátrált és megállt nem messze tőlünk. Próbáltam kitalálni, mi lehet a következő lépése az előttem pöffeszkedő ismeretlennek, de az ép gondolatok messze úsztak tőlem. Csak a lábaim ütemtelen remegésére, és a fogaim koccanására tudtam koncentrálni.

– Ahj, én és a modortalanság! Elnézéset kérem, be se mutatkoztam. Én vagyok a Vipera! – Lekapta a szemüvegét, másik kezét pedig felém nyújtotta. – Jaj, de buta vagyok, hiszen le van kötve a kezed! – Tenyerét színpadiasan a homlokának csapta. Egy pillanatra elgondolkodtam: lehet, hogy egy öt évvel állok szembe, nem egy felnőttel, de végül megköszörülte a torkát és mélyen a szemembe nézett. A hideg végigfutott a gerincemen.

– Szóval, Amy... Bocsáss meg, hogy a mi Marconk ennyire illetlen volt veled, hogy így iderángatott. Nem akart ő megijeszteni, csak tudod, kicsit... – mutatoujjával a halántéka előtt körözött, miközben vidáman füttyentett. Felhúzott szemöldökkel figyeltem a produkcióját. *Hát, ez dilinyós, az fix...*

– Mit akarnak tőlem? – Próbáltam megacélozni magam, de a hangom hisztérikusan tört fel a mellkasomból.

– Ohohohooo... A mi Amynk nem csak rinyálni tud! – tárta szét a karját mosolyogva.

– Mit. Akarnak? – ismételtem magam, nem törődve a kicsit sem humoros megjegyzésével.

– Amy... drága Amy... Ne aggódj, lesz lehetőséged megtudni mindent. De persze az infó nem jön magától, előbb neked kell beszélni! – Hangjából hirtelen eltűnt a korábbi könnyedség és helyét komolyság vette át. Végtagjaim újra remegni kezdtek. Utasítottam őket fejben, hogy fejezzék be, de a térdeim minduntalan összekoccantak. *Ennek már fele sem tréfa...*

Vipera szinte láthatatlanul biccentett a medvének, aki a lépcsőn keresztül elhagyta a termet. Ahogy a nehéz fémajtó becsukódott, elöntött a pánik. Értetlenül forgolódtam körbe, hogy megértsem mi történik. Ki a franc ez? És mégis mit akar? Miért én? A bennem hánykolódó kérdések megválaszolatlanul maradtak. Egyelőre biztos.

– Na – csapta össze a tenyerét. – Most, hogy végre kettesben maradtunk... Dalolj kismadár, dalolj.

– De hát, miről? Azt sem tudom ki maga, és fogalmam sincs mit kéne tudnom. Kérem, engedjen el!

– Volt egy másik madárkánk is a múlt héten, és ő sem akart dalolni. De ne aggódj, neki nem volt ilyen édes hangja, mint neked – fordult felém lágynak tűnő mosollyal.

Átjárt a borzongás. A legrémisztőbb az volt, hogy fogalmam sem volt, hogy kerültem ide. Nem emlékeztem semmire, ami az elmúlt időben történt, mintha többujjnyi mosóporral súrolták volna át az agyam. *Gondolkodj, Amy, gondolkodj.*

Elhagytam valahol a telefonomat... Egy gyűrött alaprajzot tartottam a kezemben, a papírlap szélei kopottak voltak, néhány helyen talán szakadt is. Üres. Nem tudom, mi volt rajta.

– Nézze, szerintem összetéveszt valakivel... – kezdtem, de közbevágott.

– Szóval, azt mondod, hogy rosszak az emlékeim?

– Én nem, csak... – hebegtem, torkomba savas íz csúszott.

– Csak ugratlak – vigyorgott az arcomba. – Ne aggódj, kicsi Amy, nálam jó kezekben leszel. És most beszélj! Mit is csináltak anyádék?

– Tessék? – kérdeztem teljesen megrökönyödve.

– Azt kérdeztem, mit csináltak anyádék. Min dolgoztak? Mi volt a tervük? Mindent tudni akarok, Most! – Az utolsó szót olyan erővel nyomta meg, hogy belerándultam. Nem kiabált, de hangja energiától szikrázott, mintha nem müzlit, hanem Ampert reggelizett volna.

– Összetéveszt valakivel! Fogalmam sincs, miről beszél! Kérem, higgyen nekem! Én még csak... nekem nem is... sose mondtak el semmit.

A pánik bemászott a bőröm alá, és teljes erővel kopogtatta a fejemet, mintha a tudatom alatt arra akarna ösztökélni, hogy emlékezzek. Valamire, bármire...

– Kamu! – kiáltotta, majd lecsukott szemmel beszívta és kifújta a levegőt. – Nyugodj meg, Viperá, nem lesz baj. Ő csak egy kislány, ő csak egy kislány...

Mantraként mondogatta magának a szavakat, aztán látszólag visszatért egy békésebb állapothoz. Odalépett egy másik székhez. Egy pillanatra megállt előtte, mintha azt mérlegelné, méltó-e hozzá egy ilyen primitív ülőhely. Végül megragadta, és kimért mozdulattal elém rakta. Mielőtt leült volna, ujjai végigsiklottak az ülőfelületen, port vagy rejtett hibát keresve, majd teátrális mozdulattal helyet foglalt, akárcsak egy színpadi kelléken.

– Na, kezdjük előlről. Lehet rosszul közelítettem meg a helyzetet – szólt már-már lágy tónusban, ami kontrasztban állt a korábbi kirohanásával. – Kezdd akkor a saját életeddel.

– De hát mondtam már, hogy nem tudok semmiről semmit! Még csak... nem is emlékszem semmire!

– Hm... – Tekintete végigszántotta a testemet. – Tudod, Amy, az embert elárulja a testbeszéde. A tiéd viszont arról ad tanúbizonyságot, hogy tudsz valamit, amit el is fogsz nekem árulni. Ne aggódj, csak ketten vagyunk itt – kacsintott rám és az alakítása megőrzéséért körbemutatott a teremben.

Felhúztam az orromat. *Fantasztikus...*

– Látod? – váltott suttogásra. – Csak te, én és...

A mondatát azonban nem fejezte be. Felugrott a székről és a gépek felé vette az irányt. Követtem a szememmel megfontolt mozdulatait, ahogy a hatalmas szerkezetek között kering. Hallgatott. Én se szóltam. Nem akartam megtudni, mire képes ha felhergelik.

A beállt csendben hallani lehetett minden neszt, ami visszarepített tíz perccel korábbra. Egy csepp víz koppanása a padlón, egy halk szusszanás, egy monoton moraj. A szívem vadul kalapált, minden dobbanás egy kicsit hangosabb volt az előzőnél. A terebélyes falak között a levegő sűrű párát nyomott a mellkasomra, amitől alig kaptam levegőt.

KKKRRRRRSHHHH

Egy gép hangja harsant fel, olyan hangosan, hogy ösztönösen összerezzenem. A férfi elcsavart egy kulcsot, mire az elhallgatott.

– Tudod, mi a szép a gabonafeldolgozásban? A precizitás. Minden egyes szem a helyére kerül, egy se vész kárba. Kivéve, ha a gépezetbe por kerül.

Újra bekapcsolta a gépet, majd megint leállította. Az nyöszörögve némult el.

– Nem akarsz por lenni, ugye, drága Amy?

Szinte párhuzamosan kapcsolt be három berendezés. Nagy robajt csaptak a visszhangzó teremben, amitől a fejem örületes lüktetésbe kezdett. Szédülten néztem, ahogy a pasi megformálja a szavakat, de nem hallottam belőle semmit.

Csend. Perceken keresztül tartó, húsbavágó hallgatás. Végül a zajok egyszerre tértek vissza hozzám, mintha felbuktam volna a tenger mélyéről.

– Ez itt a választás helye. Te is választhatsz. Nem kényszerítelek. Nem is kell. Az igazság úgy is felszínre tör. Ez a hely ennek a tökéletes metaforája. Darálunk, törünk, zúzunk, és a végén tisztára szűrjük az igazságot.

Felmarkolt egy marék búzát, és kiengedte az ujjai között, mint a homokot, majd fennhangon megszólalt.

– A szemek mind egyformák, mind egy helyre tartanak. Vajon te is követed a szemeket a darálóba vagy külön utat választasz?

– Én...

Egy pillanatra megtorpant. Háttal állt nekem, mégis éreztem, ahogy cinikus grimaszba rándul az arca. Amikor megfordult, csak mosolygott.

– Hallgatlak, drága Amy.

– Nekem... nincs mit mondanom.

Az arca megrándult. Összehúzott szemöldökkel közelített felém, és a velem szemben lévő székre csapott egy marék búzát. Gondosan kiválogatott belőle egy ép szemet, amit pár centire választott a többitől.

– Ez itt a te életed. Egy szem a millióból. Ha nem akarsz beszélni, csak nézz rájuk. Gondolkodj. Minden szem számít... de mégsem számít egyik sem igazán. A daráló úgy sem válogat.

Felmarkolta a szemeket. Néhány kipottyant ugyan a markából, de arra gondosan ügyelt, hogy az, amit számomra kiválasztott, és a másik markába zárva vitte, elsőként essen bele a darálóba.

A gépezet krákogva indult be, és az alján szállingózott az örlemény.

– Van tíz perced. Tíz perc, hogy megértsd, miért ülsz itt, miért kérdezlek, és miért nem lesz több esélyed. Hallod ezt?

A gépek morgásával szinkronban nyomta meg egyre erőteljesebben a szavakat. Az idő vasmarka körbefonta a nyakamat, nem tudtam lenyelni a fent rekedt gombócot. A levegő kezdett fogyni, az orrom bedugult. Szájon át igyekeztem oxigénnel ellátni az agyamat, de az szakadozva jutott el hozzám. Én..., szóltam volna, de...

~*~

Újra csend volt.

Ez talán már a menny és én már meghaltam?

Ilyen érzés, amikor meghalunk?

Csak a csend vett körül. Semmi zaj. Még a megszokott vízcsöpögés sem szakította meg a némaságot, ami beburkolt, csupán a fülem zúgott.

Hirtelen ültem fel, rámtört a hányinger. A szoba a legfehérebb árnyalatában lüktetett. A falaknak nem voltak élei, mintha egy kör alakú szobában ülnék. A végtelenség megszédített. Közel léptem a tükörsima felülethez és próbáltam valami kapaszkodót találni bennük, de sehol egy repedés, sehol egy horpadás. Még a festék is mérnöki pontossággal ült rajta, érdesség nélkül. Az erős fény, amibe a terem borult, fájdalommal telítette meg a fejem. Erős, szúró fájdalommal. Mintha a fehérség elkezdett volna nem csak kívülről égetni, hanem végighömpölyögni a csigolyáim mentén.

Tehát még élek...

Sóhajtvá leültem a fal mentén. Tarkómon éreztem a hideg felületet és próbáltam gondolkodni, de mintha erővel szipolyozták volna ki az agyamból a tartalmat. Az emlékeim még mindig ködösek voltak. Mire kellett az az alaprajz és miért üres az emlékemben? Miért nincs meg az összes mozzanat a múltamból? Miért csak egy-kettő?

Miért...

van...

ilyen csend?

Éreztem, ahogy a zavarodottság egyre mélyebb lyukat üt az agyamban. Annyi kérdés és kétely motoszkált bennem. Hol vagyok? Mi történt? Miért nem emlékszem semmire? És ki ez a fickó? A szemem összeszorítottam, hátha a múltam darabjai visszailleszkednek a helyükre, de az információk mintha egyre messzebb úsztak volna elmém tengerében, én pedig egyre jobban kapaszkodtam. Egy rajz, szakadt szélek, szétfolyó firkák.

Alaprajz, szakadt szélek, szétfolyó firkák.

Alaprajz, szakadt szélek...

Alaprajz...

ÜRESSÉG.

Torkomból éles sikítás szakadt fel. A fejem egyre erősebben pulzált az emlékezéstől, de nem maradt belőle semmi, csak víz, ami csordultig töltötte a testem, mint egy edényt, majd mintha széles sugárban kifolyt volna rajta.

A szemem előtti fehérség homogénné alakította a világot. Talán mégis meghaltam és ez már a másik világ? Vagy ez a vakság csak átmeneti?

A hajamhoz értem. A feketeség folyóként omlott a vállamra. Az egyetlen szín, ami még itt tart ebben a káoszban. Az egyetlen valóságos ebben a zavarban.

Hagytam, hogy ujjaim szinte automatikusan körbefonják a tincseket és felcsússzanak azokon a fejbőrömig. A saját érintésemtől kirázott a hideg. A jeges ujjak már-már annyira ismeretlenül értek hozzá kiszáradt fejbőrömhöz, mintha nem is hozzám tartoznának. Szorosan rámarkoltam a hajtövemre, mellkasomból meg feltört egy újabb sikítás. A kezem remegett. A lelkem remegett. *Mégis mi a franc van velem?*

Nem, ez nem lehet, nem velem történik meg. Ilyen nincs. Ilyen nem létezik. Nem itt, nem most. Nem vagyok örült, nem vagyok örült, *nem vagyok örült...*

Lélegezz, Amy, lélegezz.

Beszív, kifúj. Beszív, kifúj. Beszív, kifúj, be, ki, be ki...

Olyan álmos vagyok, nagyon álmos... Mintha már hetek óta nem aludtam volna, pedig nemrég keltem fel. Vajon most milyen napszak van? Biztos reggel, olyan világos van. Olyan fényesség, mintha közvetlen a nap mellett lennék. Kiegeti a szemem. Lassan lyuk ég a pupillámon, és a szememet előnti a vakság. Kiegy a retinám is a szemem hátsó szegletéből. Vajon az is úgy fog fájni, mint amikor a fejemhez ért a fehér? Vajon az is lüktetni fog, azt is érezni fogom?

Kérlek ne... Látni akarok. LÁTNI. AKAROK.

A távolból egy vízcsepp koppanását észleltem. A csobbanás hangja mintha lassított felvételen játszódtott volna. Minden hanghulláma úgy ért el hozzám, akár egy dob cintányérja. Fülemre szorítottam a kezem.

Kérlek ne. Kérlek, kérlek, kérlek. Nem bírom sokáig. Fáj, nagyon fáj.

Fehérrel borított testem remegni kezdett. Olyannak tűnt, mintha kívülről nézném saját magamat. A korábbi szakadt, fehér póló helyett most egy teljesen új volt rajtam. A szűrős anyag nem volt ismerős. Ez nem pamut, ez műszál. A legócskább fajtából. A nadrágom sehol. Fehér alsónemű. Nem emlékszem, hogy volt valaha fehér színben. Vagy de? Mégis, ki vagyok én? Ki a fene vagyok én az emlékeim nélkül?

Vajon minden, amit tudtam, csak illúzió? Lehet, hogy sosem éltem, és ez vagyok én? Csak egy zavar, egy elmejáték. Egy francos illúzió. Egy emlékek nélküli szellem a saját elmém börtönébe zárva. A testem... érzem, hogy létezik, de mégis olyan távoli, mintha leválasztották volna róla a lelkem.

A külvilág pedig mint egy elmosódott kép, amit már nem érhetek el.

Öld ki belőlem, kérlek, nyírd ki ezt a fájdalmat. Nem akarok érezni...